

Arrest

nr. 207 007 van 19 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DE FAUW
Koude Keukenstraat 13
8200 SINT - ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 3 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. DE FAUW verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2009 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 december 2009 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest van de Raad met nr. 40 731 van 24 maart 2010 bevestigde de Raad de voormelde beslissing van het CGVS.

Op 27 januari 2010 en 26 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2011 verklaarde de gemachtigde de humanitaire regularisatieaanvraag van 23 september 2010 onontvankelijk.

Op 14 december 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris of de minister (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond. Tegen de beslissing van 14 december 2010 werd er een beroep ingediend bij de Raad. Op 2 maart 2011 trok de gemachtigde de beslissing van 14 december 2010 in.

Op 22 februari 2011 gaf de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 23 september 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk.

Op 4 maart 2011 gaf de arts-attaché een advies inzake de medische problemen van verzoeker.

Op 16 maart 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 9 mei 2011 nam de gemachtigde het tweede internationaal beschermingsverzoek niet in overweging. Tegen die beslissing diende hij een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 88 209 van 26 september 2012 het beroep verwierp.

Op 18 april 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter opnieuw ongegrond.

Op 27 augustus 2013 diende verzoeker een derde verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 november 2013 weigerde het CGVS dit beschermingsverzoek in overweging te nemen. Tegen die beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 133 223 van 14 november 2014 het beroep heeft verworpen.

Op 21 november 2013 beval de gemachtigde aan verzoeker het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 28 juli 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 december 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk omdat er volgens de gemachtigde geen buitengewone omstandigheden waren aangetoond.

Op 2 december 2014 nam de gemachtigde een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De aanvraag die verzoeker indiende tot gezinshereniging met zijn neef, werd op 19 juli 2016 niet in overweging genomen aangezien de aanverwantschap of het partnerschap met de burger van de Unie niet was bewezen volgens de gemachtigde (bijlage 19quinquies).

Op 24 november 2016 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 maart 2017 maakte het OCMW van Antwerpen een mail over waaruit blijkt dat verzoeker verklaarde samen te wonen met zijn neef, E. A. K. Z. zodat hij gezinshereniging zou kunnen aanvragen.

Op 3 april 2017 gaf de gemachtigde verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1984

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

× 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

× artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 9.05.2011 (bijlage 13quater van 9.05.2011) en 24.11.2016 (bijlage 13 van 24.11.2016) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 24.11.2013 (bijlage 13qq van 21.11.2013) en welk werd verlengd tot 12.12.2014.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

× artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend;

Betrokkene diende drie asielaanvragen in (op 9.04.2009, 16.03.2011 en 27.08.2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring naar België op 9.04.2009 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.12.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 24.03.2010. Op 16.03.2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in. Op 9.05.2011 besloot de DVZ deze aanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing werd op dezelfde dag aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater van 9.05.2011), geldig 7 dagen. Betrokkene diende vervolgens op 27.08.2013 een derde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd door het CGVS geweigerd op 14.11.2013 met een beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag. Betrokkene ontving vervolgens op 24.11.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.11.2013) geldig 7 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 14.11.2014. Betrokkene ontving vervolgens op 5.12.2014 per aangetekend schrijven een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 12.12.2014.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 27.01.2010 en op 5.05.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Beide aanvragen werden samen behandeld en ongegrond verklaard op 18.04.2011. Deze beslissing is op 20.05.2011 aan betrokkene betekend.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 23.09.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 9.08.2011. Deze beslissing is op 30.08.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene diende vervolgens op 28.07.2014 een nieuwe een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 1.12.2014. Deze beslissing is op 24.12.2014 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene's neef B. A. K. Z. (°[...]1969) de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn neef. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn neef behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's neef kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Egypte en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Egypte vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 3.04.2017 dat zijn vriendin A. J. (°[...]1982), die de Griekse nationaliteit heeft, op 5.04.2017 naar België komt. Hij willen gaan samenwonen en een procedure opstarten op basis van deze samenwoning. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met A. J. kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Bovendien geeft het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te gaan wonen met zijn vriendin hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 9.05.2011 (bijlage 13quater van 9.05.2011) en 24.11.2016 (bijlage 13 van 24.11.2016) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 24.11.2013 (bijlage 13qq van 21.11.2013) en welk werd verlengd tot 12.12.2014.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden/de overname te vragen aan Egypte.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C., K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, T., K., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 3.04.2017."

Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: T.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1984

geboorteplaats: N.

nationaliteit: Egypte

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 3.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 9.05.2011 (bijlage 13quater van 9.05.2011) en 24.11.2016 (bijlage 13 van 24.11.2016) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd

verstuurd op 24.11.2013 (bijlage 13qq van 21.11.2013) en welk werd verlengd tot 12.12.2014. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De asielaanvragen, alsook de aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene's neef B. A. K. Z. (°[...]1969) de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont zijn neef. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn neef behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's neef kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Egypte en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Egypte vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 3.04.2017 dat zijn vriendin A. J. (°[...]1982), die de Griekse nationaliteit heeft, op 5.04.2017 naar België komt. Hij willen gaan samenwonen en een procedure opstarten op basis van deze samenwoning. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met A. J. kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst. Bovendien geeft het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te gaan wonen met zijn vriendin hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen vooraangaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Op 4 april 2017 werd aan verzoeker een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde op 21 april 2017 een afspraak te hebben in het ziekenhuis en met mevr. A. J. een duurzame relatie te hebben en met haar en met zijn neef samen te wonen.

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in wezen enkel de voorgaanden in het dossier opsomt in haar beslissing en daaruit concludeert dat verzoeker zou weigeren op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is

Terwijl verzoeker wel degelijk een bijzondere band heeft met België, vlot Nederlands spreekt en samenwonend is met een vriendin en neef, beiden legaal in België.

Dat er reeds contact is geweest met de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen, doch dat dit volkomen genegeerd werd in de bestreden beslissing en enkel en alleen verwezen werd naar verklaringen dienaangaande die door verzoeker zelf werden afgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken een bestuurlijke overheid is en gebonden is aan de beginselen van behoorlijk bestuur (I. OPDEBEECK, "Het recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1993,51).

Dat de dienst Vreemdelingen dus niet zorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van haar beslissing;

Dat daarnaast het evenredigheidsbeginsel geschonden is daar het voordeel voor de Belgische staat in disproportie staat met de schade die verzoeker ondervindt door diens uitwijzing;

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde in wezen enkel de voorgaanden in het dossier opsomt in zijn beslissing en daaruit concludeert dat verzoeker zou weigeren op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Hij zet uiteen dat hij wel degelijk een bijzondere band heeft met België, vlot Nederlands spreekt en samenwonend is met een vriendin en neef, beiden legaal in België. Tevens zet hij uiteen dat er reeds contact is geweest met de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Antwerpen, doch dat dit volkomen genegeerd werd in de bestreden beslissing en enkel en alleen werd verwezen naar verklaringen dienaangaande die door verzoeker zelf werden afgelegd.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert verder dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Tevens motiveert de gemachtigde met verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet de redenen waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De gemachtigde motiveert verder om welke reden een beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen. Hierbij verwijst hij, naast de uiteenzetting omtrent de procedures die verzoeker reeds doorlopen heeft, naar de aanwezigheid van de neef van verzoeker, de heer B. A. K. Z. die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De gemachtigde stelt dat dit en het feit dat verzoeker samenwoont met zijn neef hem niet automatisch recht geeft op verblijf, verzoeker toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn neef behoeft. De gemachtigde motiveert verder dat de repatriëring naar zijn land van oorsprong dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en dat dit geen breuk betekent van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De neef van verzoeker kan hem naar de mening van de gemachtigde regelmatig komen bezoeken in Egypte en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Egypte vormt dat ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoeker, aldus de gemachtigde. Verder verwijst de gemachtigde naar het verhoor van verzoeker op 3 april 2017 waarin hij verklaart dat zijn vriendin A. J. die de Griekse nationaliteit heeft, op 5 april 2017 naar België komt, dat zij willen gaan samenwonen en een procedure opstarten op basis van deze samenwoning. De gemachtigde motiveert dat aangezien verzoeker nog niet samenwoont met A. J. kan worden aangenomen dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat ook al kan er later sprake zijn van een gezinsleven, dit dan nog geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst en bovendien geeft het feit dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk samen te gaan wonen met zijn vriendin hem niet automatisch recht op verblijf, aldus de gemachtigde.

De Raad merkt op dat de gemachtigde motiveert dat mevrouw pas op 5 april 2017 naar België zou komen - hetgeen wordt erkend door verzoeker in zijn feitenrelaas - zijnde na de bestreden beslissing. Niettegenstaande dit element, stelt de Raad vast dat niet enkel wordt verwezen naar de intentie tot samenwoning, maar dat er tevens gemotiveerd wordt in het kader van de mogelijkheid dat later sprake zou zijn van een gezinsleven.

De Raad stelt dan ook vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening gehouden heeft met de aanwezigheid van de neef en de vriendin van verzoeker en hieromtrent heeft gemotiveerd. Ten overvloede blijkt dat verzoeker in zijn vragenlijst op 4 april 2017 overigens een ander adres heeft opgegeven voor zijn vriendin (Antwerpen) en zijn neef (Neerpelt). De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoeker met beiden kan samenwonen. Verzoeker toont niet aan welke bijzondere band hij zou hebben met België nu uit het administratief dossier enkel een lang illegaal verblijf blijkt. Er blijkt wel uit het administratief dossier dat verzoeker vlot het Nederlands beheerst, doch dit doet geen afbreuk aan het

langdurig illegaal verblijf van verzoeker en het feit dat de gemachtigde terecht wijst op de talrijke negatief afgesloten procedures tot het verkrijgen van de internationale beschermingsstatus en de verblijfsprocedures, zoals onder meer de procedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker reeds herhaaldelijk op zijn kennis van het Nederlands heeft kunnen wijzen. Verzoeker toont daarom niet aan om welke redenen de motieven van de gemachtigde niet afdoende zouden zijn. Hij concretiseert ook niet welk contact met de ambtenaar van de Burgerlijke Stand hij bedoelt. Het administratief dossier bevat wel een beslissing tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies) van een aanvraag tot gezinshereniging met een burger van de Unie van 19 juli 2016. Verzoeker maakt in het feitenrelaas melding van een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse neef in juni 2016. In het tweede middel heeft verzoeker het dan weer, met verwijzing naar de mailconversatie met de ombudsvrouw van 27 december 2016, over een aanvraag tot gezinshereniging met zijn Griekse vriendin. Wat er ook van zij, de burgemeester heeft die aanvraag niet inoverweging genomen omdat volgens hem de bloed- of aanverwantschap of partnerschap niet was bewezen. Er blijkt niet dat verzoeker een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen deze beslissing. Met een brief die verzoeker voegt bij het verzoekschrift aangaande klachten over de stad Antwerpen bij de ombudsdienst van de stad Antwerpen kan de Raad geen rekening houden, nu dit pas werd gevoegd bij het verzoekschrift en de Raad zich voor zijn beoordeling in het kader van de annulatiebevoegdheid moet plaatsen op het ogenblik van de beslissing. Hoe dan ook, nu blijkt dat die aanvraag niet inoverweging werd genomen en verzoeker tegen die beslissing geen beroep heeft ingediend, ziet de Raad het belang niet in dat verzoeker zou hebben bij het feit dat de gemachtigde van die bijlage 19quinquies geen melding heeft gemaakt in de bestreden beslissingen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet (hierna G.W.) en in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij gaat aan de particuliere situatie van verzoeker, met name het feit dat hij een duurzame relatie onderhoudt met een EU-onderdaan, met nam mevrouw A. J., van Griekse origine, die legaal in België verblijft en m.a.w. een gezin vormt in de zin van art. 8 EVRM.

Terwijl uit het mailbericht van de ombudsvrouw van de Stad Antwerpen dd. 27.12.2016 blijkt dat betrokkene zich aangemeld heeft voor een gezinshereniging.

Dat het begrip "gezinsleven" in artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, een autonoom begrip is, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd; dat, verwijzend naar de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (zie o.m. het arrest van 7 augustus 1996 inzake C. t. België XIV-3341-16/19{Publ. Cour. Eur. D.H., 1996, Vol. III, 915, overw.25);

Dat de uitsluiting van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging uitmaakt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals beschermd oor artikel 8, lid 1 van het EVRM. (HvJ (Grote Kamer) nr. C-540/03, 27 juni 2006 (Parlement/Raad), AJDA (Fr.) 2006, afl. 41, 2285, Rev.dr. étr. 2006, afl. 140, 607; Rev. Trim.dr. eur{Fr.) 2006, afl.4, 727, T. Vreemd. 2006, afl. 3, 353).

Dat derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten zich laat ontleden als een manifeste inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoeker;

Dat de uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied overigens een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied verzoeker ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van zijn partner en derhalve onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing aldus artikel 8 EVRM schendt.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing:

"Aangezien betrokkene nog niet samenwoont met A. J. kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Ook al kan later sprake zijn van een gezinsleven, dan nog betekent dit geen schending van artikel 8 EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst."

Dat ten eerste wel samengewoond wordt op hetzelfde adres te [...], alwaar verzoeker overigens opgepakt werd.

Dat het middel ernstig is, temeer niet eenvoudigweg kan worden gesteld dat verzoeker zich in de regel kan stellen in het thuisland (Egypte), om vanuit het land van herkomst gezinshereniging aan te vragen met een EU onderdaan omwille van het feit dat er hem tevens een inreisverbod werd opgelegd voor 2 jaar.

Verzoeker kan ook door de bestreden beslissing geen gezinsleven uitbouwen in België, maar ook niet het land van herkomst van mevrouw A. J., t.t.z. in Griekenland daar het inreisverbod geldig voor alle Schengen lidstaten, waaronder Griekeland.

Dat het middel derhalve ernstig is."

Verzoeker betoogt wat de concrete elementen in casu betreft dat de gemachtigde voorbijgaat aan zijn particuliere situatie, met name het feit dat hij een duurzame relatie zou onderhouden met een EU-onderdaan, met name mevrouw A. J., van Griekse origine, die legaal in België zou verblijven en met andere woorden een gezin met hem zou vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst naar het mailbericht van de ombudsvrouw van de stad Antwerpen van 27 december 2016 waaruit zou blijken dat hij zich heeft aangemeld voor een gezinshereniging.

Zoals hoger uiteengezet in het eerste middel, motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing uitgebreid omtrent de aanwezigheid van de vriendin A. J. die de Griekse nationaliteit heeft, de wil om te gaan samenwonen en hiertoe een procedure op te starten. Zoals verzoeker zelf aangeeft, motiveert de gemachtigde tevens dat aangezien verzoeker nog niet samenwoont met mevrouw A. J. er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat ook al kan er later sprake zijn van een gezinsleven, dit dan nog geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst en bovendien geeft het feit dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk samen te gaan wonen met zijn vriendin hem niet automatisch recht op verblijf, aldus de gemachtigde. De gemachtigde motiveert de tweede bestreden beslissing op dezelfde wijze.

Verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich laat ontlezen als een manifeste inmenging van het openbaar gezag in zijn duurzaam gezinsleven en dat de uitvoering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied overigens een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien de verwijdering van het grondgebied verzoeker ertoe zou verplichten om gescheiden te leven van zijn partner en derhalve onevenredige schade zou teweegbrengen aan zijn gezinsleven. Hij gaat met zijn betoog echter voorbij aan het eerste motief dat verzoeker verklaarde dat zijn vriendin nog na de bestreden beslissingen zou moeten aankomen, aan het motief uit de bestreden beslissingen waarin de gemachtigde stelt dat de partners het gezinsleven verder kunnen uitbouwen in het land van herkomst en dat bovendien het feit dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk samen te gaan wonen met zijn vriendin hem niet automatisch recht geeft op verblijf.

Waar verzoeker betoogt dat wel samengewoond wordt op hetzelfde adres, wijst de Raad er opnieuw op dat de gemachtigde motiveert dat mevrouw pas op 5 april 2017 naar België zou komen - hetgeen wordt erkend door verzoeker in zijn feitenrelaas - zijnde na de bestreden beslissing. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de samenwoning op een bepaald adres. Bijkomend blijkt ook niet uit andere gegevens uit het administratief dossier dat op het ogenblik van de bestreden beslissingen aan de gemachtigde werkelijk een duurzame relatie met de Griekse vriendin, eventueel op afstand, zou bekend geweest zijn. Er is immers in het dossier hoofdzakelijk sprake van een andere vriendin van verzoeker met name S.C. geboren in de Verenigde Staten op [...] 1991. Verzoeker en deze Amerikaanse dame hebben in de stad Mechelen informatie ingewonnen aangaande een huwelijk in 2011 en verzoeker heeft naar aanleiding van zijn derde internationaal

beschermingsverzoek verklaard met haar wettelijk gehuwd te zijn op de Egyptische ambassade in Nederland. Verzoeker verklaarde eveneens dat deze dame in december 2012 is teruggekeerd naar de V.S. en hij de facto van haar gescheiden is.

Tevens herhaalt de Raad dat niettegenstaande de bedenkingen die de gemachtigde terecht uit aangaande het gezinsleven van verzoeker met de Griekse vriendin, in beide bestreden beslissingen, niet enkel wordt verwezen naar de intentie tot samenwoning, maar dat er tevens gemotiveerd wordt in het kader van de mogelijkheid dat er later sprake zou zijn van een gezinsleven.

Waar verzoeker uiteenzet dat niet eenvoudigweg kan worden gesteld dat hij zich in de regel kan stellen in het thuisland (Egypte) om vanuit het land van herkomst gezinshereniging aan te vragen met een EU-onderdaan omwille van het feit dat er haar eveneens een inreisverbod werd opgelegd voor 2 jaar, blijkt deze stelling niet uit de motieven van de bestreden beslissingen zodat het betoog dienaangaande niet dienstig is. Waar hij uiteenzet dat hij door de bestreden beslissing geen gezinsleven kan uitbouwen in België, maar ook niet in het land van herkomst van mevrouw A. J., zijnde Griekenland, daar het inreisverbod geldig is voor alle Schengenlidstaten waaronder Griekenland, heeft verzoeker een punt. Ondank het motief “evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” heeft een inreisverbod op grond van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet een draagwijdte over het hele Schengengebied. Dit blijkt eveneens uit artikel 3, 6° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) dat werd omgezet in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet en uit de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken p. 124. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde niet heeft gepreciseerd dat dit in het herkomstland van zijn vriendin zou moeten zijn. Het gezinsleven is evengoed mogelijk in verzoekers herkomstland, Egypte, waarop het inreisverbod zonder enige twijfel geen betrekking heeft.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan om welke reden de motieven uit de bestreden beslissingen in casu niet zouden volstaan in het licht van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker een betoog voert omtrent de inmenging in het gezinsleven, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat opdat er daadwerkelijk sprake zou zijn van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een eerste toelating. In dat geval dient, enkel indien er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, overgegaan te worden tot een billijke belangenafweging. In casu heeft de Raad supra reeds vastgesteld dat er enerzijds ernstig kan getwijfeld worden aan het beschermingswaardig karakter van het gezinsleven en anderzijds de belangenafweging correct is gebeurd.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motieven van de gemachtigde op basis van de op het moment van de bestreden beslissing voorliggende stukken kennelijk onredelijk zouden zijn of zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens.

Waar verzoeker in de hoofding van zijn tweede middel verwijst naar artikel 22 van de Grondwet, laat hij na op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Minstens is de draagwijdte van de bescherming geboden door artikel 22 van de G.W. niet ruimer als de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM zodat ook geen schending van artikel 22 van de G.W. kan aangenomen worden.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“Doordat de dienst Vreemdelingenzaken niet aangeeft waarom het belang van de openbare orde primeert op dat van het gezinsleven van verzoeker

Terwijl artikel 62 Vreemdelingenwet voorziet dat wanneer de overheid, die de uitzetting of de uitwijzing overweegt van een vreemdeling waarvan vaststaat dat hij en zijn gezin in België leven, wil hij voldoen aan de bij artikel 62 Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht, in de redengeving van haar beslissing moet aangeven waarom de uitzetting dermate noodzakelijk is in het belang van de openbare orde dat hij op de eerbiediging van het gezinsleven van de vreemdeling dient te primeren (R.v. St. nr. 38.739, 13 februari 1992, Arr.R.v.St. 1992, z.p.)

Dat verzoeker reeds gedurende een ganse tijd een relatie heeft met mevrouw A. J., met wie hij samenwoont te Antwerpen.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niet motiveert waarom de beslissing tot uitzetting met inreisverbod van twee jaar dermate noodzakelijk is in het belang van openbare orde in de zin dat hij op de eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker dient te primeren;

Dat dit middel derhalve ernstig”

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en betoogt dat de gemachtigde niet aangeeft waarom het belang van de openbare orde primeert op dat van het gezinsleven van verzoeker. Hij geeft aan dat hij reeds gedurende een ganse tijd een relatie heeft met mevrouw A. J. met wie hij samenwoont te Antwerpen.

Verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissingen niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 2 jaar wordt opgelegd.

De Raad stelt vast dat de motieven van beide bestreden beslissingen grotendeels gelijkaardig zijn. Wat betreft de eerste bestreden beslissing werd bij de bespreking van het eerste en tweede middel al uitgebreid gewezen op de afdoende motieven inzake het gezinsleven. Ook in de tweede bestreden beslissing wordt vooreerst wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde gekozen heeft voor het opleggen van een termijn van 2 jaar. Er wordt in voormelde bestreden beslissing immers in de eerste plaats gemotiveerd inzake het opleggen van het inreisverbod op zich middels de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet hetgeen in principe een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod inhoudt, maar er wordt bovendien gespecificeerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 9 mei 2011 en 24 november 2016, en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 24 november 2013 en welk verlengd werd tot 12 december 2014. De gemachtigde besluit in dit kader dat verzoeker hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat om deze redenen hem een inreisverbod wordt opgelegd. Verder stelt de gemachtigde: "Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:" en zet hij vervolgens de redenen uiteen, waaronder een verwijzing naar de wil tot samenwoning met mevrouw A. J. die de Griekse nationaliteit heeft en een afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarbij hij besluit dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat ook al kan er later sprake zijn van een gezinsleven, dit dan nog geen schending betekent van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de gemachtigde motiveert dat mevrouw pas op 5 april 2017 naar België zou komen - hetgeen wordt erkend door verzoeker in zijn feitenrelaas — zijnde na de bestreden beslissingen. Niettegenstaande dit element, stelt de Raad vast dat niet enkel wordt verwezen naar de intentie tot samenwoning, maar dat er tevens gemotiveerd wordt in het kader van de mogelijkheid dat later sprake zou zijn van gezinsleven. Verzoeker gaat niet of niet op overtuigende wijze in op deze motieven waardoor eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissingen niet formeel zouden zijn gemotiveerd. De motieven vinden ook afdoende grondslag in de stukken van het dossier. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES